

РЕШЕНИЕ

№ 20904

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8144** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. с чл. 155, ал. 2 от ЗОБВВПИ.

Делото е образувано по жалба на М. Б. Н. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 чрез процесуалния му представител адв. Д. С., срещу Отказ с рег.№УРИ 23000-10313 от 14.06.2024г. на Началник 06 РУ - СДВР.

В жалбата се развиват съображения, че заповедта е незаконосъобразна и необоснована. Иска се да бъде постановено решение, с което да се отмени обжалвания отказ.

Ответникът по жалбата - Началник на 06 РУ – СДВР, редовно призован се представлява от юрк.И., която оспорва жалбата. Излага доводи, че за да бъде издадено исканото разрешение следва по несъмнен начин да е доказано заплахата за живота на лицето или на неговото семейство.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

В 06 РУ –СДВР служба КОС е постъпило заявление с вх. № 142400-1291/14.05.2024г., ведно с приложени документи от М. Б. Н., с което било поискано издаването на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Извършена била проверка, обективирана в докладна записка рег.№ 230р-19675/03.06.2024г. /лист 19 от делото/, видно от която лицето е било осъждано с присъда от 01.02.2008г. по НОХД №

12404/04г. на СРС за извършено престъпление по чл.194 ал.1, вр.чл.55, ал.1, т.2 б“Б“ от НК, на наказание „глоба“ в размер на 400лв., като в приложената електронна справка за съдимост е посочено, че лицето е реабилитирано на осн. чл.86, т.3 от НК към 23.11.2014г. Няма данни срещу лицето да са постъпвали сигнали за нарушения на обществения ред, няма данни за постъпили сигнали по ЗЗДН и не представлява оперативен интерес. От друга докладна записка УРИ 230р-19359/30.05.2024г. /л.33 от делото/ се установило, че същият притежава каса за съхранение на огнестрелното оръжие, живее на адреса си от около 35 години, към момента работи като кмет на [населено място], общ. С., като няма данни лицето да е нарушавало обществения ред, да е влизал в прекекания с живущите, да злоупотребява с алкохол и наркотични вещества и да има издадени ограничителни заповеди по ЗЗДН. Не се води на отчет като психично болен.

Началника на 06 РУ- СДВР е уведомил Н. с писмо № 230000-9624/05.06.2024г., че на осн. чл.83, ал.2 от ЗОБВВПИ в 30 дневен срок, следва да представи основателна причинна /мотиви/ свързани с искането. Н. е депозирал мотиви на 12.06.2024г., в което посочил обстоятелства, свързани с осъществяваната от него трудова дейност като кмет на [населено място], в които посочва, че в селото няма полицейско управление, а най-близкото е на 35км., че се извършват набези срещу имуществото на живущите в селото лица, които в болшинството си са самотно живеещи. Сочи също, че като кмет събира данъци и такси, които ежедневно носи и отчита в [община]. Твърди, че се налага да прави обходи през тъмната част на денонощието в селото, за съдействие при сигнали от жители на селото. Сочи, че е получавал често индиректни заплахи. С нова докладна записка от 33.06.2024г. е било предложено на Началника на 06 РУ- СДВР да разгледа преписката по компетентност. Началника на 06 РУ- СДВР е постановил отказ № 230000-10313/14.06.2024г. на осн. чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ да се издаде разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие на Н.. Отказът е връчен на Н. на 24.07.2024г., а жалбата срещу описания административен акт е депозирана на 05.08.2024г., т.е в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество е и основателна.

Според настоящия съдебен състав оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона писмена форма, но при нарушение на материалния закон. В конкретния случай административният орган приема, че е налице хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Тази норма предвижда, че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (за самоотбрана) в действителност е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните

доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие. Доказването на необходимостта от придобиване на огнестрелно оръжие е задължително условие за разрешаване извършването на правно-регламентираната дейност, т.е. за създаването на субективното право.

Същевременно, административният орган, във всеки конкретен случай, въз основа на ангажираните от заявителя доказателства и твърденията му, както и въз основа на служебно събрана информация, следва да направи извод за наличието, респективно липсата на доказана необходимост от издаване на горното разрешение.

За да е налице доказана необходимост за придобиване, съхраняване и носене на оръжие по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване и опасността да е реална и постоянна, каквато теза застъпва ответника. Достатъчно е опасността да съществува потенциално, с оглед на степента на застрашеност на охраняваните обекти и обществени отношения. По делото безспорно е установено, че жалбоподателя е избран за кмет на [населено място], общ. С. /л.25 и 26 от делото/, в тази връзка за него са възникнали и посочените в чл. 46, ал.1, т. 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация задължения, а именно: осигурява спазването на обществения ред; има правомощията по чл. 70, 72, 80, 81, 83, 85 и 87 от Закона за Министерството на вътрешните работи, на съответната територия до пристигане на полицейския орган. В тази връзка и с оглед конкретните данни по делото, от които е видно, че в населеното място където длъжността кмет се изпълнява от жалбоподателя липсва полицейско управление и съответно денонощно присъствие на полицейски служители, необходимостта, а и задължението му да опазва обществения ред и осъществяване на посочените полицейски правомощия, отдалечеността на населеното място, ежедневните пренасяния на средства от данъци и такси-сочат именно на реална и постоянна степен на застрашаване на охраняваните обекти и отношения, които да обосноват нуждата от защита, включително и чрез оръжие за самоотбрана.

Поради изложеното, съдът намира, че отказа на компетентния административен орган е незаконосъобразен. Неправилно същия е приел, че е налице пречката по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, поради което този отказ като незаконосъобразен следва да бъде отменен, като преписката се върне на Началника на 06 РУ-СДВР за издаване на нов акт в съответствие с тълкуването на закона, дадено в настоящето решение.

Съобразявайки направеното от страна на ответника възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК и с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и обема на извършената работа съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв. е по-ниско от минималното, предвиден в Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 1000 лева, поради което не следва да бъде редуцирано. При това положение ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателят сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на общо 760 лева, от които 10лв. държавна такса и 750лв. адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 79-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Б. Н. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк],

[жилищен адрес]0- Отказ с рег.№УРИ 23000-10313 от 14.06.2024г. на Началник 06 РУ - СДВР.

ИЗПРАЩА преписката за разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие на Началника на 06 РУ-СДВР за издаване на акт в съответствие с тълкуването и прилагането на закона в настоящето решение.

ОСЪЖДА Началника на 06 РУ-СДВР, да заплати на М. Б. Н. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 направените по делото разноси размер на 760 лева /седемстотин и шестдесет лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му.